„Dat ik er eerst met jou over zou spreken!"

„U schijnt dan de laatste weken van opinie veranderd te zijn. Hoe komt dat zoo?"

„Men kan zijn dwaling inzien. En dan.... jouw neerslachtigheid. Vroeger was je zoo vroolijk...."

„Papa.... heeft hij een kroontje op zijn wapen en is de koopsom groot?"

„Verduiveld, wat denk je wel? Dat ik een Hottentot of een Zoeloekaffer ben die zijn kind verkoopt?"

Zonder acht te slaan op dien uitval van drift, ging zij voort: „En hoe heet hij nu?"

„Raja Mullah."

„Nu, zeg U dan maar tegen mijnheer Raja Mullah, dat ik over mijn leed heen ben en dat ik zijn aanzoek tot mijn spijt moet afslaan."

„Oh neen, kindje, doe dat niet.... om 's Hemels wil, doe dat niet....! Laten we hem samen op gaan zoeken en spreek jij dan met hem... Doe 't om je moeder als je het voor mij niet doen kunt!" jammerde De Hoop, terwijl hij zijn hand op haar schouder legde....

Ze duwde zijn hand weg en stond op. Haar oogen schitterden en met een stem waarin verachting klonk antwoordde ze:

„Vader.... wat bedrieg je een lieg je toch.... Eerst zeg je, dat hij om mijn hand kwam vragen en nu dat wij hem samen moeten gaan opzoeken en ik met hem spreken moet of, beter gezegd, hem smeeken moet, met mij te trouwen... En wat heeft moeder er mee te maken?"

„Hij is rijk....!"

„Dus ik ben toch koopwaar! En zijn wij dan niet rijk?"

„Neen..... zaken zijn zaken.... Je begrijpt dat zóó niet, kind....

Mijn schulden zijn driemaal zoo groot als mijn contanten...."

„Nou, voor moeder behoef ik niet bang te zijn.... Je weet, ik heb nu een betrekking gevonden, daar kan ik en moeder samen best van leven."

„Maria, hoe kan je zoo tegen je vader wezen!"

„Vader.... vader....? Een vader, die zijn kind beliegt en bedriegt? Wat heb je tot nogtoe gedaan? Eerst probeerde je door schreeuwen en dreigen je zin te krijgen en toen dat niet gelukte begon je te smeeken.... Maar ik doe het niet; en hij zou trouwens ook niet willen dat ik zoo iets zou doen, daarvoor is hij te veel gentleman!"

„Een gentleman....? Een Arabische zigeuner is het! Een gevaarlijk individu, die zoo spoedig mogelijk onschadelijk moet gemaakt worden.... Oh, dat ik met zoo'n kind gestraft moest worden.... Maria.... laten we weer goede vrienden worden en hem samen op gaan zoeken?"

„Neen.... ga nu weg.... Ik wil er niets meer van hooren!" antwoordde zij met een stem die trilde van zenuwachtigheid.

„Je zal er berouw van hebben! Dien gemeenen bruinen fielt, jouw liefje, lever ik aan de politie over."

De Hoop ging de kamer uit en sloeg met een slag de deur dicht.

Maria viel voorover op tafel en snikte....

Een oogenblik later kwam haar moeder binnen en legde de hand op den schouder van Marie en trachtte vergeefs haar te troosten.

De Hoop was woedend, omdat zijn dochter hem geen enkele kans op medewerking om achter het geheim te komen had gegeven. Hij was woedend omdat hij zich machteloos gevoelde zelf de jacht naar het recept te ondernemen en het prikkelde hem in hevige mate, dat hij, indien hij nog een voordeeltje van het geval wilde hebben, het syndicaat moest waarschuwen. Na het onderhoud met zijn dochter was hij naar zijn bureau teruggekeerd en had onmiddellijk alle ondernemingen die auto's verhuren opgebeld om te trachten op deze wijze te weten te komen, waar de Oosterling logeerde. Spoedig had hij de onderneming gevonden, die den auto aan Raja Mullah verhuurd had, maar men wist daar niet anders dan dat een Indiër aan de garage was gekomen, voor een dag den mooisten auto had gehuurd en vooruit de som betaald had. De auto zou volgens de huurovereenkomst eerst 's nachts om twaalf uur terug keeren.

Eensklaps kreeg De Hoop de ingeving dat Raja Mullah nog denzelfden avond naar Londen zou vertrekken. 't Was niet anders dan een gedachte en toch, hoe meer hij er over nadacht, hoe meer hij de overtuiging kreeg dat het zóó moest zijn, en ten slotte werd deze zoo groot dat hij nog denzelfden avond via den Hoek naar Londen vertrok, teneinde daar te weten te komen waar Raja Mullah verblijf hield. De Hoop had al het geld, dat in zijn brandkast aanwezig was medegenomen, zonder een oogenblik aan de gevolgen te denken die deze daad voor hem kon hebben.

Raja Mullah vertrok dien dag inderdaad naar Londen....

Dien dag was IJmuiden in rep en roer. Bij de pier, tegenover het fort, stond den geheelen dag veel volk te kijken naar een vreemdsoortig vaartuig, dat den vorm van een groote visch had en voor zoover het boven het water uitstak, van glas vervaardigd scheen. En het was maar een klein gedeelte, dat zichtbaar was, juist zooveel dat de golven er niet over konden spoelen.

Het eenig zichtbare gedeelte van de boot was het dek, en nu en dan stond daarop een neger, die door een klein nauw rond gat uit de kajuit kwam kruipen. Men vroeg den neger in allerlei talen waar hij vandaan kwam, waarheen hij vertrok en waarop hij wachtte, maar hij gaf geen antwoord en kon soms wel een uur lang onbeweeglijk naar het volk op den wal zitten staren.

Die kerel geleek dan wel een ebbenhouten beeld, en wie niet gezien hadden, dat hij uit de kajuit was gekomen, tuurden maar naar den man, in de hoop dat hij zich zou bewegen.

Vertegenwoordigers van de pers voeren in roeibootjes rondom het vaartuig....

De avond viel; nog slechts een klein boogje van de zon gloeide boven den horizon en over de donkere zee was een breede strook van vurige vlammen. De hemel was in het Westen als een zwaar violet gordijn, dat bij den horizon even opgelicht scheen, juist genoeg om het kleine vurige boogje zijn glans over de deinende zee te doen spreiden.

In IJmuiden werden de lichten ontstoken.... Op het dek van de boot was niemand te zien. Eensklaps ging in het scheepje het licht aan en nu lag het daar als een vreemdsoortige groote visch, die over en in het donkere water een bleeken lichtglans wierp.

Een auto naderde in snelle vaart, terwijl de chauffeur aanhoudend toeterde.

De menigte stoof opzij om den auto, die vlak voor het lichtende vaartuig stopte, door te laten.

Een paar agenten hielden het volk op een afstand, toen Raja Mullah uit den auto stapte en over de loopplank, die de neger inmiddels gelegd had, aan boord ging. De plank werd ingehaald, de trossen los gemaakt, de neger riep iets in een vreemde taal naar het volk en verdween daarna in de kajuit.

De schroef begon te werken en met een sierlijken boog gleed 't vreemde scheepje naar het midden van de vaart om daarna snel vooruit te schieten. Even was de verlichte rug nog te zien, daarop verdween de boot van de oppervlakte. Mannen en jongens, die op de pier de boot hard loopend gevolgd waren, vertelden dat alleen aan een groote lichtplek in het water zichtbaar was waar de boot ging.

In de glazen duikboot waren maar twee menschen, Saja, de Berber, en Raja Mullah. De eerste zat onbeweeglijk op den stuurmansstoel en zijn meester lag, in pyama gekleed, in een club-fauteuil. Rondom de boot zwommen in het schijnsel van het licht talrijke visschen, die met hun onbeweeglijk starende oogen naar binnen keken.

„Saja", zeide Mullah, „deze tocht is het begin van een reeks van reizen in allerlei voertuigen; het is het begin van een menschenjacht, waaraan alle naties zullen deelnemen.... Maar het is ook het begin van mijn einde. Doch vóór de menschen een medemensch van de wereld gejaagd zullen hebben, zal ik ze straffen. Mijn grootste vijand is een Hollandsch bankier.... Wraak, drie maal wraak!....

Saja, vóór de groote vervolging begint, keer naar je land terug en leef als een koning onder je rasgenooten.... Nu wacht je bij mij niets anders meer dan ellende...."

De Berber keek om en antwoordde niets dan:

„Ik blijf bij mijn meester opdat ik, wanneer hij overwonnen wordt, zijn lijk zal wasschen en begraven."

„Allah is groot.... Hij zal Saja zegenen met een hoogen ouderdom," zeide Mullah en vervolgde op minder ernstigen toon: „Zijn we nog op de Hollandsche kust?"

„Ja meester!"

„Volg de kust, Saja, we moeten zien dat we ongemerkt de Harwich- en de Vlissingsche boot inspecteeren want ik geloof dat mijn ergste vijand zich op een van die booten zal inschepen."

Mullah ging bij den stuurmansstoel staan, keek op den spiegel van den periscoop en zag nu eens een rij van lichtjes, dan weer een donker vak en dan weer lichtjes. Hij keek op het compas en op de kaart en maakte de conclusie dat ze tusschen Noordwijk en Katwijk voeren.

„Werk met dubbele snelheid, Saja, we moeten over een half uur aan den Hoek zijn en bij de Harwichboot aanleggen. Als ik mijn man daar niet aan boord zie, gaan we met nog grooter snelheid de Vlissingsche boot opsporen." — Saja antwoordde niets. Hij wierp de „handle" tweemaal om, de boot kreeg een schok, de visschen verdwenen en het water gierde langs de wanden.

(Wordt vervolgd).

HET GEZONKEN MARINE-VAARTUIG „DE SCHELDE."

Het lichten door middel van een bergingsvaartuig van het bij Den Helder gezonken Marinevaartuig „De Schelde". Men ziet de masten en den schoorsteen van het gezonken schip gedeeltelijk boven water uitsteken.

DE NEDERL. AMBULANCE-TREIN.

De Nederlandsche Vereeniging „Het Roode Kruis" heeft een Ambulance-trein doen vervaardigen, die verleden week officieel door haar bestuur aan onze regeering werd aangeboden, bij welke plechtigheid Z.K.H. Prins Hendrik en verscheidene autoriteiten tegenwoordig waren. De foto *links* geeft een groep der officieele personen, o.w. (van rechts naar links): generaal Snijders, Prins Hendrik en minister Bosboom. De foto *rechts* laat een der ambulancewagens van binnen zien. (*foto's V.F.B.*)

